

Daily Mirror

Únor 2009
číslo 2

Ilustrace na obálce: Petra „Saidhi“ Procházková

Autoři textů: Michaela „Ailinel“ Čapková, Ondřej „Lutus“ Čukan, Václav „Angeluss“ Sahula, Lukáš „Chriss“ Majerník, Marek „Mofik“ Lakota, Martin „Matob“ Bečvář, Jan „UgMugBaSuk“ Filip, Pavel „DonSimon“ Šindelka a další

Korektury: Marek „Mofik“ Lakota, Jana „Nehvizdek“ Bahníková, Pavel „DonSimon“ Šindelka a další

Sazba: Václav „Angeluss“ Sahula

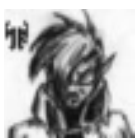
Ročník první, číslo 2

Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 22.2.2009.

Obsah

Bajka o lamě	4
O Rampouch plážové lamy	7
Cvičitelský sraz	9
Srazy a akce - březen	9
Pohlsceni vůní města hříchů	10
Zlatý kříž - Pavel Renčín	12
Hovory s Mofikem	13
Krolloviny	15

Redakce

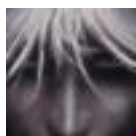
Angeluss

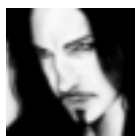
UgMugBaSuk

DonSimon

Matob

Chriss

Slovo úvodem

Všimaví vědí, ti méně zasvěcení se při shlédnutí aktuálního čísla DAily Mirroru nejspíš podíví. Ačkoli je konec února a z nebe se na nás hrnou nevídané masy bílého nebeského zlata, tématem následujících stránek se z velké části stalo celodenní plážové šílenství, kterého se DarkAge začátkem měsíce zúčastnilo. Zápolení O Rampouch plážové lamy suverénně ovládlo téměř polovinu časopisu a vy, kteří jste se přímo neúčastnili, si můžete atmosféru zimního fotbálku na pláži vychutnat alespoň očima autorů.

V lamím stínu se samozřejmě krčí i další, neméně povedené čtení. Pravidelný čtenář, tedy ten, kterému neušla naše prvotina z minulého měsíce, najde vše, na co je zvyklý. Nezapomínáme ani na rozhovory. Tentokrát si Chriss počíhal na Mofika. Dočkáte se i recenzí, srazů na příští měsíc a nechybí ani oblíbené pohádky krollí babizny.

Za zmínku stojí i tuning, který naše dítě v uplynulém měsíci prodělalo v oblasti grafiky. Díky ohlasům z řad čtenářů i vlastní sebekritice jsme "doufejme" dokázali odbourat většinu grafických a typografických neduhů, nad kterými tématu znalým hrůzou vstávaly vlasy. Jim, podobně jako běžným čtenářům, tentokrát přejeme méně elektrizující pocity při čtení druhého čísla.

Angeluss

Bajka o lamě

Akt první: Výprava

Za devatero horami a devatero řekami, černým lesem a kouzelnou loukou, leželo v dávných časech malé městečko jménem Brno. Do tohoto městečka se jednoho dne donesla zpráva od kolemetičího havrana o Velkém sněmu zvířátek, který pořádala všemi opěvovaná Plážová lama.

Obyvatelé města dlouho předlouho přemýšleli koho na dalekou pouť vyslat, až vybrali nejlepší z nejlepších. Z tohoto nehostinného místa totiž pocházelo také světoznámé sebedestruktivní tro - krysítko, lenochod a malé lond'até záštiplné slůně (kdo už teď nechápe, ať v zájmu zachování zdraví mozkových buněk nepokračuje). Ovšem ochuzeno o všechny tři hrdiny, zůstalo by městečko bezbranné. A tak se na sněm vydaly pouze postradatelné články této trojice, zatímco krysítko bylo připraveno vyrazit až v nejkrajnějším případě. Opuštění, bez přirozeného vůdce, sáhli lenochod a malé záštiplné slůně do tajných rezerv. Z katakomb a trezorů brněnského podzemí odnesli nejvzácnější poklad. Byl to brněnský artefakt vidle +4 k obraně a +20% životů. Vidle měly ještě mnoho dalších vlastností a schopností, nicméně ty zatím zůstaly zaváty prachem času a jejich pravá podstata teprve čekala na odhalení.

Spolehlivost v myslích cestovatelů zvítězila nad rychlostí a volba padla na oře známého pod iniciály ČD. Jak krutě však zaplatili za svou nevědomost. Nic netušíce a plni očekávání radostně vykročili vstříc jasnému trojbarvému oři. Avšak jasná žluť, modř a stříbro se brzy prokázaly býti úlisným hadem, a to ne jen tak ledajakým. Dostali se do totiž spárů hamižného SC hada, který netouží po ničem jiném, než po zlatě a drahém kamení nebohých putujících zvířátek. Jak se z této šlamastyky zvířátka dostanou? Skončí jejich pouť hned na začátku? Dokáží ubránit svou čest a životy? A co na to Jan Tleskač? A Jaroslav Rudiš?

Ne, není radno pochybovat o našich hrdinech, kteří si zachovali jasnou mysl, bystrý úsudek a jiskru v oku. Chytře uschovali artefakt před hadovým posluhovačem, na kterého bohužel nezabraly ani vnady slůněte. Ač okradeni o zlato, to nejcennější zůstalo nedotčeno, a naši oblíbenci zdárně dosáhli kýženého cíle.

Co si budeme namlouvat, milé děti, byl to šok. Za slavnostních tónů všem známé skladby kráčeli se zakloněnými hlavami a ohromeně otevřenými ústy vstříc neznámu. Zde však nastal další zvrat. Po dlouhých a

strastiplných třiatdvaceti krocích si byli nuceni přiznat jediné. Byli ztraceni. Zaskočil je nevídaný fakt, že všechny cesty vedou do podzemí a ne na povrch, jak je zvykem ve všech nám dobře známých městech. Když už pomalu propadali panice, zaslechli klapot kopýtek a...a jakýsi prapodivný zvuk připomínající pleskání ryby o dlážděný povrch nádraží. Všichni jistě ví, o čem je řeč. Z dálky se blížil poník a v závěsu za ním, věřte nebo ne, delfin! (Na tomto místě jsme nuceni uvést na pravou míru, že autoři si jsou vědomi toho, že delfin není ryba, nýbrž savec...)

Zachránění těmito podzemními tvory, dostala se dvojice do přátelské náruče U Tučňáků. Dobrotiví Tučňáci poskytli azyl mnoha zvířátkům, jež přijela na sněm. Krom poníka a delfína zde byla i lvice s krvavými zády a mnoho dalších... To vše se ale zdálo být naprosto bezvýznamným vedle oslepující záře jež obklopovala jisté neuchopitelné fluidum a ztělesnění dokonalosti. Zachvátil je pocit naprosté marnosti, bezvýznamnosti a apokalyptické myšlenky (*508*).

Akt druhý: Rozdělení družiny

Hodokvas byl vsutku zdařený a plný neočekávaných překvapení. Ve slůněti se probudily jeho prastaré masožravé pudy a jedno růžové prasátko už na sněm nedorazilo. Lenochod se pokusil napravit pověst družiny tím, že se ládoval výhradně dary země – neúspěšně (ať si to každý přebere, jak chce). Po hodokvasu se hrdinové, hrdě třímající vidle, vydali s delfínem do osmého patra jeho podvodního příbytku. Avšak z hrdinů dorazil pouze jeden. Lenochod, osloven vyšší mocí, podlehl volání a byl přiváben zpět k Tučňákům, kde se slunil v koutku moci neuchopitelného fluida. Teprve, když se pocitu naprosté rovnováhy vesmíru dostatečně nabažil, následoval fluidovy proroky do chrámu. Pro zajištění přízně s sebou přinesli obětní dary zaplacené vlastní krví.

Tou dobou, hluboko pod hladinou, prožívalo své vlastní dobrodružství i slůně, které zůstalo opuštěné svým druhem ve zbrani. V tichosti naslouchalo vyprávění delfína a tetelilo se radostí nad budoucím zjištěním. Jsou všechny ty tajemné historky a báchorky o delfinově společníci pravdivé? A ať se delfin snažil podepřít veškerá svá tvrzení všemožnými kamuflážemi, jako bylo vybavení příbytku i pro delfinici, nastrčené fotografie, nebo různé přípravky, které využívají výhradně delfinice, slůně se nedalo ošálit. Přes veškerou snahu přesvědčit zvířátkovskou veřejnost o opaku, utvrdilo se slůně v dojmu, že žádná společenice nikdy neexistovala a delfin se pouze z čiré škodolibosti baví důvěrou ostatních. Za celý svůj pobyt totiž nepotkalo nikoho jiného, než delfína samotného.

Po noci plné temných rituálů (spojených povětšinou s jezením lunchmeatu a zeleniny z konzervy), provoláváním slávy fluida a čerpání nadvesmírné energie vycházející ze samotné podstaty bytí, vydal se lenochod znovu na cestu. Byl pomalý tělem, avšak nikoliv myslí, neboť moudře zanechal svůj spacák v chrámu, aby dál čerpal z nevyčerpatelného zdroje moci. Ovšem dlouho se svou bystrou myslí chvástat nemohl, protože vzápětí zvolil k cestě opět hamižného hada. Tak hloupou chybu udělá dvakrát málokdo. Objevil se opět posel hamižného hada - ačkoliv se lenochodovi podařilo skrýt, hadův poskok začal vysávat fluidum, které ho stále obklopovalo...

Akt třetí: Bitva nespočetných slz

Přeskočme radostné setkání, ve které slůně už ani nedoufalo, a líčení předešlých příhod a nechme Plážovou lamu zavést milé čtenáře na tajemnou poušť. Poušť to byla podivná, opředaná sítěmi, kde za mohutnými a rozlehlými dunami cenily své zuby houfy nepřátel. Nastal kýžený okamžik, kdy byl odkryt pravý důvod svolaného sněmu. Odvěký boj nejstatečnějších vyvolených zvířátek mezi sebou. Ti, kteří přežijí až do zdárného (bolestivého - rozkol mezi autory) konce a zachovají si alespoň špetku cti, získají to, co je na poušti nejceněnější.

Nastal čas volby. Zvolí si zvířátka skupinu, ve které jsou bájní hrdinové, nebo se rozhodnou podpořit svými schopnostmi fyzicky slabší, avšak morálně silnější družinu? Nakonec se rozhodli pro kompromis: zvolili fyzicky i morálně pokleslejší tlupu vyvrhelů v čele s Padlým Andělem, jež si získal sympatie slůněte již u Tučňáků. Lenochod však po celou dobu velkého pouštního turnaje hleděl se zbožnou oddaností k jiným. Nad fyzicky zdatnější družinou se vznášela aura všemocného fluida. Jeho náboženské přesvědčení mu nedovolilo jednat jinak, než sabotovat snahy svých spolubojovníků. A nezapomeňme, že slůně dosud disponovalo Brněnským artefaktem. Ukázalo se však, že největší zbraň se skrývá jinde. Delfín se projevil jako obětavý ochránce, který kryl vlastním tělem útoky nejen svých soupeřů, ale občas i svých druhů.

Bitva to byla strašná. Podrobnějšího průběhu se nelze dopátrat, protože všechna přeživší zvířátka o ní později vyprávěla jen nesouvislé útržky - roztřeseným hlasem a za rytmického kolibání se vpřed a vzad. Na jediném se všichni shodli - jakákoliv válečná pravidla a hrdost musela jít stranou. Šlo o jediné: přežít. A tak se stalo, že zdatní a odvážní bojovníci byli odnášeni a oplakáváni, zatímco podvrtné živly se plížily blíže a blíže tajemné odměně. Dobrá aura fluida byla rozprášena a hrstka těch nejbojovnějších posílila řady Padlého Anděla, který se tou dobou již zdejchl z bojiště. Nakonec proti sobě povstaly armády Zla a naprosto vyčerpaného Chaosu. Zlo pod záštitou hesla "Pomáhat a chránit" ušetřilo soupeři drtivou porážku, která vešla do povědomí jako Bitva tisíce slz.

Akt poslední: Tajemná odměna

Ze zeleného opojného oparu vystoupila Plážová lama a oblastí se rozezněl její zvučný hlas: "Já jsem všemi opěvovaná Plážová lama. Slyšte mou vůli: Hle tot' největší podklad pouště. RamPouch! Právem náleží těm, jež prokázali svou odvahu, udatnost a sílu na poli válečném." Načež se jala předávat kus zmrzlé vody rozjařeným silám Zla. Ti stočili rozpouštějící se rampouch do měchu a prchli do svých proklatých zemí. Plážová lama namítla: "Počkejte, jsou zde i další poklady!" Ale síly Zla neslyšely. Slyšela však jiná zvířátka - neváhala a vrhla se na poklady jako smečka divých šelem. Zlatým hřebem bylo pasování delfína (klečícího na jednom kolenu s čumákem skloněným) na Brněnského bratra. Jako symbol sounáležitosti dostal do vlastnictví Brněnský artefakt. Nutno podotknout, že hlavní cenou, kterou si všichni odnesli, byla nově získaná přátelství, víra ve společnou spolupráci, lásku, mír a konec vybíjení deštných pralesů.

Po každé zdařilé práci následuje zábava a ani zde to neskonečilo jinak. Nebýt všeobecně známého faktu, že zvířátka nepijí, ztřískala by se jako hovada a možná ještě hůř. Místo toho se mohla věnovat bohubilým společenským hrám jako například "Škatulata hejbejte se!". Le-

nochod strávil převážnou většinu večera rozjímáním a meditacemi, což vyústilo v posílení aury fluida natolik, že se mu téměř podařilo projít zavřenými dveřmi. Není radno hrát si na boha a lenochod dosud neznalý těchto praktik krutě zaplatil za svou troufalost.

Otřesen svými neúspěchy se lenochod rozhodl stáhnout do ústraní, a tak využil pohostinnosti a bezpečí útočiště u svých spolubojovníků. Jelikož jeden za všechny, všichni za jednoho (nebo to bylo jinde?), jal se ho zbytek skorovítězů následovat a podpírat na jeho cestě za zaslouženým odpočinkem. Není třeba vyprávět, že zvířátka opět nepila ani nijak nehuntovala těla škodlivými látkami. Lenochod zaujal klasickou pozici, hodnou jeho jména, stejně tak po chvíli i slůně. Bohužel se ukázalo, že anim jeden z nich není až tak odolný vůči osobnostem, se kterými sdíleli jednu místnost.

Abyste nebylo všem překvapením konec, uskutečnil se druhý den ráno poslední zoufalý pokus delfína přesvědčit ostatní o existenci své družky. Někteří vytrvali a věří, že ona záhadná byla pouze nastrčena. Jiní však věří a budou za jeho legendu bojovat. Doufejme jen, že tento rozkol jednou nepřeroste v otevřený konflikt.

Tentýž den se odhalilo jiné tajemství. Pravá podstata brněnského artefaktu. Tu ale znají jen osvícení.

Ať si kdo chce co chce říká, v lenochodovi i slůněti celé dobrodružství zanechalo nesmazatelné stopy. Nejen, že jsou obohaceni o nové zážitky, vybojovali skoro vítěznou bitvu a vrátili se do své rodné hroudy jako hrdinové, ale zároveň získali i něco navíc.

Jako nečekanou náhradu za mocný artefakt, který předali delfinovi, získali snad ještě silnější relikvii. Lenochod, jež se vzdal svého spacího vaku, se s ním znovu

setkal po uplynutí sedmi dní. Ale už to nebyl jentak ledajaký vak. Byl opředen tajemnem a mocnou silou fluida, ze které bude za časů zla a nemocí čerpat celý kraj.

Poděkování:

Poníkovi za stálé cupitání a neutuchající podporu.
Arkeimovi za záchranu lenochoda před krutou smrtí hladu.

Donovi za nádherné pózování fotografům uprostřed zápasů.

Chaos duu za dokonalou spolupráci.

Delfinovi za mnohé, co se nedá ani slovy vyjádřit...

Winimu za to, že nezabíral místo v posteli, kotě..

Divacovi za jeho auru.

A hlavní dík patří Jaroslavu Rudišovi, který nám byl nekončící inspirací a bez kterého by nic z tohoto velkého díla nevzniklo. DÍKY, JARDO!

Poučení: Každá bajka by měla mít na konci nějaké poučení a my si toho jsme naprosto vědomi.

Jestli jste k tomu doted' teda nedospěli sami, pak Vám s naprostou škodolibostí sdělujeme:

.....nevěřte Aili ani Lutovi.....uměj jenom kecat. A těchhle pár minut života co jste strávili čtením jejich "díla" vám už nikdo nikdy nevrátí :D

Ailin & Lutus

O Rampouch plážové lamy

aneb titulu na dosah

Vážení sportovní přátelé, jak jste již byli informováni na úvodní stránce Darkage, dne 31. 1. 2009 proběhl v Praze na Braníku historicky první ročník turnaje v halovém plážovém fotbale (a celkově již třetí ročník této plážovofotbalové taškařice s názvem „O rampouch plážové lamy“). Tohoto prestižního klání se zúčastnilo také družstvo Darkage, a proto je mou milou povinností vám přiblížit cestu tohoto „tému snů“ celý turnajem. U reportážní klávesnice vás vítá Matob.

Tým Darkage byl ve třetím ročníku jedním ze žhavých kandidátů na medailová umístění, čemuž přizpůsobil také svou strategii a pojetí turnaje. Většina účastníků se rozhodla neponechat nic náhodě, a tak se v pátek před turnajem konala velká strategicko-alkoholicko-seznamovací porada ve vyhlášeném štábu „U Tučků“. V den turnaje se pak k mému velkému údivu naprostá většina kopálistů dostavila na určené místo setkání ve stanovený čas. Mezi tradičními účastníky z minulých ročníků se objevilo i několik nových tváří, z nichž zaujal zejména Winitar se svým pohledem dobře uleželé zombie, a Lutus s Ailinel, kteří přijeli až z dalekého podkrkonošského Brna (pokud tomu nerozumíte, pošlete jim havrana, neboť o tom tento článek není!) ozbrojeni Divacvíproč vidlemi.

Po krátké cestě dorazilo družstvo DA na místo předturnajového briefingu, tj. do hospody přilehlé k hale. Už cestou bylo dohodnuto, že se jeden tým rozštěpí na dva, čímž vnese svěží vánek do zatuchlého systému turnaje (a DA tým zvýší své šance na úspěch). Kromě „brazílců“ z DA utrpěl rozštěp mužstva i tým Pevnosti, v celku pak zůstala družstva FC Slovan Patriots, Volejkopej Allstars, Jůvé a nakonec i pouze tříčlenná Geewa, která se uvolila k účasti v turnaji pouze pod podmínkou, že v jejich mužstvu bude moci hostovat Matob.

První dramatickou situaci v dvojmužstvu DA přineslo už vyplňování soupisek; každý z hráčů se chtěl dostat na soupisku A-mužstva a domnívám se, že dokonce padly i nějaké korupční nabídky. Úspěch nakonec slavili: Don Simon, Angeluss, Sheinka, Devlin, Winitar, Zuzka a po mohutném útoku přinesenými vidlemi nakonec i Lutus s Ailinel. Soupisku Darkage B tak nakonec s dlouhými nosy obsadili: Radulesku, Kuba a Kuba, Hrun, Perilan a dokonce i sám božský Divac, kterému bohužel systém turnaje nedovolil registrovat samostatné jednočlenné družstvo. B-tým byl ještě z důvodu trapného zaspání brankářské jedničky Kolapse podpořen Devlinem.

Po krátkém předturnajovém briefingu, kde byla víceméně ujasněna pravidla a rozlosování jednotlivých skupin, konečně začala samotná beachfotbalová část turnaje. Byly vytvořeny dvě základní skupiny po 4 družstvech a s půlhodinovým zpožděním se konečně začalo hrát. Samozřejmě nemohlo chybět již tradiční předzápasové rozsvícení v podobě lahve absintu servírované Matobem, a pak jižvzhůru na hřiště.

V základní skupině A hájilo barvy Darkage „béčko“, které se postupně utkalo s družstvy Pevnosti, Slovanu Patriots a Matobovým Volejkopej Allstars. Po první bezbrankové remíze s družstvem Pevnosti (které vybojovalo v základní skupině pouze tento jediný bod ÷) si konečně střelci vzpomněli, kde že to nechali svoji famózní formu a zlepšeným výkonem rozdrtili Slovan Patriots téměř potupně 4:0, přičemž dvě branky propasíroval do sítě i za cenu obětí na životech božský Divac. V pohodě a s nasazením bojující tým DA B pak ještě přehrál slušně hrající Volejkopej 2:1, což mu přisoudilo první místo v základní skupině a nejslabšího soupeře ze skupiny B.

Ve skupině B se utkali o co nejlepší výchozí pozici do play off týmy DAA, Jůvé, Pevnost Tomáše Němce, Oldstars a pouze tříčlenná Geewa s hostujícím Matobem a dalšími hráči z Volejkopej. Hned v zahajovacím zápase Darkageáci těsně podleli skvěle hrajícím Jůvé s notnou dávkou smůly 0:1, v dalším zápase pak soustředěným výkonem dokázali Devlinovou zásluhou zničit Geewu poměrem 1:0 a (aby nebylo výsledků 1:0 dost) nakonec ještě 0:1 podleli druhému týmu Pevnosti. Suma sumárum tyto výsledky stačily na celkové třetí místo v základní skupině, čímž byl teoreticky oddálen prestižní souboj mezi oběma družstvy DA.

Už zápasy základní skupiny přinesly skvělou atmosféru a zejména týmy DA a Pevnosti fandily, seč jim hrdla, ruce a další propriety stačily, čímž vytvořily naprosto skvělou fotbalovou atmosféru připomínající zápasy brazilského národáku (a to samozřejmě nejen v hledišti ÷). Je třeba také vyzdvihnout výkon TaZyho, který se trochu nedobrovolně ujal časomíry a především (zcela dobrovolně) role kritika rozhodčích.

Model turnaje pak přinesl vyřazovací boje mezi skupinami. V zahajovacím zápase playoff se utkaly týmy Pevnosti a Jůvé (0:1) a pak už opět nastoupili na písek oranžově rozlišení borci DA B. Výhra v základní skupině jim dávala slušnou šanci porazit nejslabší tým skupiny B – Geewu. Fanoušci opět vytvořili úžasnou kulisu

a zápas začal ve zběsilém tempu. S mohutnou diváckou podporou létali borci obou mužstev po hřišti téměř nadzvukovou rychlostí, zejména Perilan podával skvělý individuální výkon. Poté, co Devlin několika skvělými zákroky potvrdil svoji brankářskou extratřídu, to již vypadalo na bezbrankovou remízu a penaltovou loterii. Střeleckou bezmoc útočníků však prolomil Jarda z Geewy, a zápas tak skončil senzací. Nejtěsnější možný rozdíl ve skóre vydržel i přes závěrečnou dvouminutovou hru Geewy v oslabení (za žlutou kartu byl vyloučen Péřa). Zatímco Matob hostující v Geewě se radoval, v B-mužstvu zavládl smutek. Někdo dokonce rozšlápl Lutovy talismany, které měly zaručit DA úspěch.

Dále pak Slovan Patriots porazili Pevnost Toma Němce vysoko 4:0 a fanoušci DA opět bystřili pozornost. Na pořadu dne byl duel téměř vyrovnaných týmů – DA A mělo za úkol skolit Volejkopej Allstars a zachránit tím čest DA v turnaji. Borci z Darkage se tohoto úkolu zhostili na výbornou – vlétli na soupeře, celý zápas jej drtili a zejména útočné trio Ailinel – Zuzka – Sheinka budilo respekt (na rozdíl od defenzivního štítu Winitara ù). Útočné pojetí hry a skvělý Devlin v bráně nenechal nikoho na pochybách a o vítězi bylo jasno – po vítězství 3:1 postoupili Darkageáci do bojů „o bednu“.

Následovaly zápasy o postup do finále. V prvním boji jasně zvítězil tým Jůvé nad Slovanem Patriots 7:2 a i tento brankostroj byl ze strany diváků oceněn aplausem a uznalým pokyčováním hlavami. Oči všech fanoušků Darkage však již byly upřeny k nadcházejícímu „vrcholu dne“ – Geewa vs. DA A. Oboustranná motivace byla zcela zřetelná – Darkageáci chtěli pomstít svůj B-tým, Matob v barvách Geewy pak skolit v pořadí druhý Tým DA a odnést si nějakou tu medailovou placku. Zápas dlouho nevypadal pro tým DA růžově – Petrovi se podařilo došťouchat skrz plachtícího Devlina balon do brány a na rychlé vyrovnání odpověděl gólem Jarda. Zápas byl plný skvělých akcí, kliček, přihrávek a parádiček, diváci a divačky byli ve varu a atmosféra gradovala. Půl minuty před koncem se zjevil nečekaný střelec – Devlin si předhodil balon a z hloubi vlastní půle propálil vše, co mu stálo v cestě – góóóóóó a stav 2:2. Následoval penaltový rozstřel.

Exekutorem první penalty DA byl Perilan – bez vážnějších průtahů poslal míč k pravé tyči a Matob v bráně Geewy byl bez šance. Šel si tedy spravit chuť jako exekutor – skvěle umístěnou a nechytatelnou ranou k pravé tyči nedal Devlinovi šanci... a minul bránu zhruba o dva metry. Dále se příliš nevyznamenal DonSimon, když trefil absolutně nereagujícího Matoba, Aries z Geewy nastřelil pouze tyč a vzápětí přišlo rozhodnutí v podobě jasně proměněné penalty z placírky muže zápasu – Devlina! DA postupuje do finále!! Diváci šílí, „běčko“ smutně kouká do země a šeptá cosi o šíleném štěstí, ale tým DA A přepisuje historii – při třetí účasti bude DA KONEČNĚ na bedně!

Aby si hráči mohli trochu oddechnout, následovala exhibiční vložka, která proti sobě svedla obě družstva Pevnosti. Tempo zápasu bylo vskutku exhibiční a všichni se hrou bavili a užívali si ji. Nadšení a radost ze hry nakonec dospělo po výsledku 1:1 až do penaltového rozstřelu, kde zazářil Matob (ano, ten člověk byl skutečně všude, zejména Devlin si pomatoval, že hrál proti Matobovi a možná i „proti někomu jinému“, ale tím si nejsem jistý..“) v bráně Pevnosti Toma Němce, která si odnesla vítězství.

V zápase o třetí místo podlehla Geewa Slovanu Patriots 2:3, čímž Matob ostrouhl, a na řadě už bylo pouze finále, které bylo skutečně vyvrcholením celého turnaje. Boj O rampouch plážové lamy postavil proti sobě týmy Jůvé a DarkAge A. Bohužel, od samého začátku bylo Jůvé důraznějším týmem – šance střídala šanci a obranné valy se vrhaly do útoku s razací tsunami. Bohužel, štěstí stálo v tomto zápase na straně soupeře, a tak se skóre postupně vršilo až na konečných 3:0. Ve finálovém zápase těžko někoho vyzdvihnout – hrálo se na doraz a stejně platný byl zkušený betonář DonSimon, individuálně skvělý Perilan, zuřivě vířící Lutus, bojovné dívčí trio Ailinel, Zuzka a Sheinka či zapáleně hrající Winitar.

Po krásném a důstojném finálovém zápase byli všichni hrdinové odneseni do blízké automyčky, kde byli osprchováni, navoskováni, a poté přeneseni zpět do restaurace na vyhlásování výsledků. Jako správný kapitán zde již čekal Angeluss s Nehvizdkem (Andílek si totiž odskočil do divadla, a tím si v podstatě přivlastnil veškeré zásluhy za 2. místo, neboť „jim to neměl kdo kazit“). Všechna družstva obdržela z rukou pořadatele Matoba ceny od časopisu Pevnost a dalších dobrovolných sponzorů. Samozřejmě nemohla chybět ani „tekutá medaile“ - vítězná Jůvé dostalo krásný pohár a šampaňské. Je třeba zmínit se i o cenách individuálních – nejlepším hráčem byl vyhlášen Standa z Jůvé, nejlepší hráčkou Lucka ze Slovan Patriots a nejlepším brankářem turnaje pak „schizofrenní“ Devlin z obou týmu DA. Kromě settopboxu pro nejlepší individuality pak Devlin vyhrál ještě Brněnský artefakt, což byly pracně přivezené vidle od Ailinel a Luta. Následovalo přátelské a družné posezení v místní hospůdce, rozbor turnaje, světové krize a dalších nezbytných společenských témat, podpořeně čtením Pevností.

Je třeba říci, že celý turnaj proběhl ve skvělé, přátelské atmosféře spojené s duchem fair play. Proto nezbyvá, než všem poděkovat za účast, TaZymu za pomoc při organizaci a všem zúčastněným za skvělou atmosféru. No, a třeba zase při podobné akci v letních měsících nashledanou!

Matob

Cvičitel'ský sraz

Jeden lednový pátek se v nejmenované vinohradské hospůdce sešlo několik cvičitelů, aby probrali problematiku výcviků na DA a vzájemně si předali zkušenosti. Večer to byl příjemný a témat bylo nakonec tolik, že nám původně vyhrazený čas nestačil.

Některé informace jsou z pochopitelných důvodů interní, ale i přes to zaznělo mnoho myšlenek, o které bychom se rádi podělili se všemi hráči na DarkAge. A o co se jedná?

Shodli jsme se na tom, že si z fronty čekatelů na výcvik budeme přednostně vybírat ty uchazeče, kteří vedou nějaký neoficiální quest. Ukazují nám tak svou motivaci a schopnost vést příběhy, zároveň pak mají možnost si všechny poznatky rovnou vyzkoušet v praxi. V neposlední řadě tu také existuje mnohem menší riziko, že uchazeč udělá výcvik a poté dá vedení příběhů vale.

Také jsme se pokusili shodnout na nejdůležitějších hlediscích, podle kterých se jednotliví kandidáti na PJ hodnotí. Nakonec jsme dali dohromady tento krátký seznam:

1. Stylistika - Schopnost psát srozumitelně a souvisle, nedělat příliš pravopisných chyb.
2. Vedení příběhu - Schopnost udržovat linii questu, zachovat logiku, zprostředkovat hráčům přehled o situaci a dát jim (ve vhodných chvílích) možnost reakce.
3. Přístup k věci - Umění řešit problémy s hráči a řešit věci s citem. Schopnost odhadnout (nebo se domluvit) na tom, co hráči chtějí a nabídnout jim to. Reprezentovat PJ obec navenek.
4. Zodpovědnost - PJ by měl být schopný vést příběhy dlouhodobě a měl by umět dostát svým závazkům.
5. Znalost pravidel a expování - Znalost pravidel a úroveň expování patří mezi základní znalosti všech PJ. Ten kdo pravidla nezná, nebo se nenaučí expovat, nemůže být PJ. Důležitá jsou samozřejmě zejména pravidla webu a vlastní hry – pravidla týkající se DrD stačí znát obecně a mít o nich základní přehled.

DonSimon

Kontrolujte pravidelně modul srazy na DarkAge. O akcích se tak dozvíte se značným předstihem a navíc máte možnost svou účast předběžně ohlásit.

Srazy a akce

Bitva o Vlčí máky 3: V údolí brusinek (28.3.2009, Praha 9 - Klánovice)

Malá mravenčí bitvička poblíž velkého města slibuje zábavu hlavně snaživým nováčkům, kteří dbají na zdraví druhých. Potěší i fakt, že se na organizaci podílí lidé známí z DA. Díky tomu si Vlčí máky našly cestu jak sem, tak i do srazů na Darkage. Pokud máte zájem, neváhejte se přihlásit u Astralien nebo Wingy.

Elfcon 2009

(20. - 22. 3. Havlíčkův Brod)

Dostaveníčko našich ušatých a ještě ušatějších přátel se chystá na předposlední týden v březnu. Pokud máte pocit, že vaše ušiska jsou špičatější, než bývá zvykem, máte jedinečnou příležitost setkat se s přáteli podobného ražení.

Scon 2009

(27. - 29. 3. Praha 4)

Con zaměřený na tři světové STAR fenomény – Star Trek, Star Wars a Stargate - s přívlastkem kulturně-vzdělávací akce. Scon se specializuje na sci-fi seriály a literaturu, ale více od něj určitě nečekejte. Kromě sci-fi příznivců se na Sconu objeví i spousta tematických přednášek, besed i diskuzí.

Cravatacon 2009

(6.3. - 8.3. Nový Jičín)

Cravatacon vznikl minulý rok, jako tradiční fantasy con s poměrně širokým záběrem. První ročník se vydařil, proto se letos organizátoři rozhodli přitlačit na pilu a nabídnout ještě hutnější dávku zábavy. Naši pozornost si zaslouží především linie videoher, která letos pohostí osobnosti známé kupříkladu z Altar Interactive, Doupě.cz nebo Levelu.

AnimeSHOW 2009 a GAME EXPO 2009

(13-14.3. Bratislava)

V březnu se v Bratislavě uskuteční dvě z největších fantasy akcí Slovenska. Animeshow je mezinárodním festivalem anime, comicsu, japonska, sci-fi & fantasy, pořádaný pod záštitou japonského velvyslanectví. V loňském roce navštívilo Animeshow více než 1200 návštěvníků. Letošní bohatý program s 6 paralelními sekcemi má reálnou naději toto číslo ještě překonat. Podrobnější výčet programu najdete na oficiálních stránkách.

Gameexpo je prvním ročníkem festivalu počítačových, stolních i karetních her s bohatým programem filmovým, počítačovým, soutěžním i herním. Mezi největší lákadla festivalu patří zajímaví domácí i zahraniční hosté z oblasti literární a herní tvorby. Objeví se například Andrzej Sapkowski.

Pohlčení vůní města hříchů

Měsíc se s měsícem sešel a vy máte opět možnost vychutnat si jednu ze soutěžních reportáží. Tentokrát zavítáme do vyhlášeného centra umění i pokleslé zábavy, ale to už bychom předbíhali našeho stříbrného autora...

Červené město, město hříchů, město volnosti, město tolerance. Krásné město Amsterdam.

Své putování začínáme vstoupením na molo Amsterdamského přístavu. I přes sůl v nose a až do morku zadržanou vůni moře po dlouhé plavbě, cítíme atmosféru přístavu. Zápach zdechlych ryb válejších se každém druhém schodu, mísící se s ostrou „vůní“ černého zlata, jenž prosvítá z každého kousku už tak dost zakalené vody. Spolu se slizem z ryb, pokrývajících beton mola a hlasitým zpěvem námořnických písní z nedaleké přístavní hospody, nebo spíše pajzlu, do kterého jsem se neodvážil ani podívat, dokreslují atmosféru nejzazšího koutu jednoho z největších přístavů na světě.

Spolu se třemi kamarády kráčíme dále po věkem a mořským větrem zašlých směrovkách „centrum“. Jdeme s plnými kapsami eur, čekajících na výměnu za tak toužebně očekávanou čokoládu, jíž jsme za poslední týden nezakusili a naše jazyky obalené mořskou solí doslova žadonily po kapce cukru. Ještě jsme nevěděli, jaké nástrahy skýtají amsterdamské uličky, ale již brzy jsme to měli na vlastní kůži pocítit.

Je téměř nemožné nejt ve městě podél nějakého kanálu. Holandské Benátky jsou protkány hustou sítí užších, či širších kanálů, na nichž leží celé město. Můstky a mosty různých tvarů, jakoby se nabízely k tomu, aby jste je překročili. Putujeme tedy dál do centra, přes kanály, můstky a podél čtyři patra vysokých domů nalepených na sebe, jak kdyby se bály, že když si nebudou vzájemně dost blízko, spadnou do vody. To už ale naše pohledy sjedou z výšin dolů a místo barevných střech a zdobených oken sledujeme přízemní byty a podniky těchto často křivě stavěných a nejrůznějšími barvami křídících velikánů.

Bližší přístavu jsou ještě bytové dveře častějším pojmem, ale čím hlouběji do centra vcházíte, tím je více podniků. U nás bychom je nazvali podniky pochybnými, avšak zde, v zemi největší tolerance na světě, je to normální úkaz. Téměř pravidelně se střídají bary, sex shopy a nejčastější jsou tady coffee shopy. Ptáte se, co je to coffee shop? Také jsme se ptali a jen jeden z nás to věděl a zavedl nás dovnitř. Už u dveří do našich nosů udeřil

ostrý zápach marihuany. Tady je to legální že? Více než to... tady je to normální. U vchodu nás čeká nemilé překvapení v podobě bodyguarda kontrolujícího doklady totožnosti a věk. Nicméně pěticeurovka všechno vyřeší a všichni čtyři už kráčíme po točitých stupačkách někam nahoru. Otevře se nám nevidaný prostor. Kulečnickový stůl trůní celému až nepřírozeně velkému a navíc úplně prázdnému prostoru s kdysi tmavě zeleným kobercem a obrázky tulipánů a větrných mlýnů na stěnách. Je tady sice prázdno, ale volno u stolků není. Na každém ze tří hnijících dřevěných stolečků stojí láhve od piva, koly, vypálené svíčky, poloprázdné zapalovače, ale výjimkou nejsou ani prázdné injekční stříkačky. Atmosféru místa dokonale doplňují všudypřítomné špačky od jointů. Na stole, na zemi, na lustru, na stěnách, na okně... a samozřejmě zápach trávy. Všude...

Po půlhodinovém pobytu v téhle díře, nasávání zakouřeného vzduchu a hraní kulečnicku jsme se vymotali ven. Narazí na nás sotva desetiletý chlapec s jointem v puse a slovy: „sorry, guys“ zmizí v postranní uličce.

Rozhodneme se, že si provětráme hlavy, protože půl hodiny v prostředí, jako bylo tamto skvěle nahradí vykouřené dva kousky trávy. Moc jsme si nepomohli, neboť jsme už skoro byli v centru a to znamená, že zápach marihuany je cítit už i na ulicích stejným dílem, jako v tom pajzlu. Začíná se stmívat a atmosféra v ulicích houstne. Co chvíli na nás narazí muž s hromadou sáčků plných bílého prášku a jediným slovem. „Drugs?“

Nedá nám to a třetího se zeptáme kolik to stojí. Odpověď nás všechny šokuje. Dva tisíce korun! Další takové existence už přehlízíme bez povšimnutí a jdeme dál. Ale nejsou to jenom tihle muži, kdo na nás zapůsobí. Každou chvíli uvidíte lidi všech kategorií, muže, ženy, děti i staříky motat se po ulici s nepřítomným pohledem. V každé výloze podnikatelé nabízí své zboží, od různých halucinogenních hub, přes dvacet druhů marihuany, hašiše, vodní dýmky až po obnažené bujné vnyady dívek. To je první znak toho, že se blížíme k Red light district. Ulici červených lamp. Bezmála kilometr dlouhé dvě uličky lemující každá z jedné strany kanál a v domech na její adrese výlohy. Výlohy se železnými tyčemi, na které jsou přisáty svými polonahými těly ženy různých barev, věku i krásy. Na každé výloze nálepka „pod lékařským dohledem“ a jen jedněmi dveřmi v místnosti za sklem. Některé z nich jsou otevřené a my si všimneme jedné postele a umyvadla. To je všechno. Procházíme dál a dívky na nás mávají prsty a mrkají svůdnými očima. Kolik stojí? Od sta eur výše...

Projdeme celou touto kulturní památkou až na konec a projdeme můstkem do další ulice. Je to nějaká bokovka,

zřejmě se tady nic nebude dít. Jaké je naše překvapení, když uvidíme televizi vyčnívající do ulice z jednoho z veřejných domů a na ní přímý přenos. To by ještě nebylo nic tak neobvyklého, kdyby před televizí nestál hlouček malých chlapců a hltavě nesledovali každou sekundu přenosu. To už je moc. Téhle strany města již máme dost a tak si půjčíme kola a přesuneme se do části, kde by měly být kulturní památky. Za tuto informaci zaplatíme jednomu z bezdomovců, perfektně ovládajícího angličtinu dva eura. Nezaujalo vás něco? Ano, půjčili jsme si kola. V celém městě je totiž zakázána jízda autem. Je to město prazvláštních bicyklů s vysokými říditky a bezpečnostními řetězy širšími, než samotná pneumatika. Za tyto řetězy jsou kola připoutána ke každému volnému místečku zábradlí ve městě, a že těch zábradlí je, vzhledem k počtu kanálů! Jízdní kolo je nejčastější věc, na kterou v Amsterdamu narazíte.

Jedeme tedy jako o závod do kulturní části města. Míjíme další řádku coffee shopů, polonahých dívek, feťáků a veřejných domů. Konečně se před námi otevře prostor náměstí. Hele, tam je muzeum! Složitým systémem zamýkání připevníme kola k pracně vyhledanému volnému zábradlí a vstoupíme dovnitř. Muzeum uměleckých děl, vstup třicet euro. Se sklopenými hlavami vyjdeme pryč a hned je nám jasné, proč většina lidí chodí do coffee shopů a ne sem. Vždyť jeden joint trávy je čtyřikrát levnější. Chystáme se odemknout kola, když uvidíme rohovou vysokou budovu s nápisem „obchodní centrum“. Že by konečně ta čokoláda? Kdepak. Hádejte co bylo uvnitř? Ano, přesně tak. Vietnamci nezapomněli ani na tuto část světa a své krámky rozložili i v tomto obrovském, do kříže postaveném sále. Počkat...do kříže? Vyběhneme ven a po díváme se na vrcholek budovy. Je tam... mosazný, časem sešlý malinký křížek.

S plnou hlavou zážitků jedeme na kolech směrem k přístavu. Už je docela pozdě, ale Městu hříchu to nevadí. Je tady živější ruch, než přes den.

A to nejlepší přijde jako vždy nakonec, když si dáme pauzu na pití a zastavíme u jedné lavičky se spícím žebrákem. Muž se probudí, posadí se a hlasem páchnoucím po alkoholu a trávě se nás anglicky zeptá, jestli

nemáme doutník. Odpovíme, že ne, že. Následně se opře o zábradlí a zeptá se nás odkud jsme, tak říkáme, že z česka. Následující moment nezapomenu do konce života. Muž na nás hezkou češtinou s velmi nehezkými výrazy vychrlí:

„Kurva, chlapi, fakt nemáte cigáro?“

Zlatý kříž - Pavel Renčín

Pokud nemáte rádi Prahu, s klidem zapomeňte na tuto knihu a otočte stránku. Děj Zlatého kříže – prvního dílu trilogie Městské války – se totiž odehrává z větší části právě v ulicích, uličkách, kanálech, zákoutích a na střechách Prahy. Pokud však máte rádi dobrou městskou fantasy, rozhodně čtěte dál.

Pavla Renčina jakožto autora jsem poznal díky jeho knize Nepohádka, která mi svým způsobem učarovala. Mimo moji pozornost ještě vydal knihu Jméno korábu a internetový román Labyrint a nyní, před koncem minulého roku, přišel na řadu právě Zlatý kříž. S Nepohádkou má Zlatý kříž společný především žánr – je to městská (nebo chcete-li „urban“) fantasy, ve které se autorovi podařilo namixovat básnicko-lyrické popisy lokací a scénérií a napínavé a akční scény ve velmi čtivém poměru.

Hlavní postavou Zlatého kříže je Václav Vran – obyčejný bussinesman, žijící stereotypní pražský život. Jeho poklidná rutina všedního dne se však začne hroutit jako americký akciový trh v době krize – nejprve mu podivná policistka předá neznámý předmět, který zanechá černou skvrnu v jeho dlani. Následně je cestou z práce přepaden podivným neuvěřitelným monstrem, kterému se postaví odvážný muž s mečem, čímž Václavovi zachrání život. Vzhledem k neochotě monstra přestat Václava pronásledovat se z člověka, který si na společenském žebříčku nevedl zas tak zle stává doslova přes noc vyvrhel – jeho luxusní šaty získají speciální odér, pár skvrn a trhlin, jeho byt okupuje ono tajemné monstrum a tak není kam jít.. Situace se zdá být beznadějná, a právě v tuto chvíli objevuje Václav „Prahu v Praze“ – zcela nový svět, který doposud zůstal jeho očím utajen. Nová Praha obsahuje především muže s meči, palcáty a dalším středověkým vybavením, ale i nový způsob života, nové přátele, nepřátele.. Václav zjišťuje, že Praha krvácí a někdo jí záměrně ubližuje. Dle slov věštců a astrologů je Václav tím, kdo může zamíchat kartami v boji o přežití Prahy – to však znamená, že ze zhýčkaného hejska je třeba udělat pokorného muže a přimět ho věřit tomu, co vidí kolem sebe.

Při posuzování Zlatého kříže se vkrádá téměř neodbytně srovnání s velikánem urban fantasy – Neilem Gaimanem. Nebojím se tyto dva srovnat – Pavel Renčín z tohoto duelu sice vychází jako poražený, ale lze mluvit o poměrně tuhém a vyrovnaném boji. Tak jako Gaiman přidává do svých knih spoustu poetických pasáží z Londýna, i Renčín přináší mnoho mnohdy až básnický laděných popisů Prahy (možná ještě o něco působivějších, neboť spoustu popisovaných míst zná i běžný „čtenář nepražan“). Tyto chvilkové chvilky poezie místy možná trochu brzdí spád děje, ale není to nic neúnosného a vlastně ani rušivého, spíš jen jakási příjemná mezihra, nádech mezi dvěma dějovými proudy, který čtenáře na

chvilku ukolébá a tím mu umožní vnímat proudící akci možná ještě o trochu intenzivněji.

O ději knihy se podrobněji nezmiňuji zcela záměrně – každý ze čtenářů by měl dostat šanci objevit postavy zcela sám, a být překvapen, zamyšlen nebo dokonce fascinován, neboť vše působí dostatečně reálně na to, aby se čtenář zamyslel, jestli tento svět v současné Praze skutečně „náhodou“ nemůže existovat. Druhý díl trilogie se zřejmě bude odehrát již v Brně, tudíž nezbyvá než napjatě čekat, jestli se autorovi podaří vygradovat děj a zápletku a odhalit podobným způsobem i poetickou stránku současného Brna.

Nezbývá tedy než konečné hodnocení: Zlatý kříž není klasická mainstreamová fantasy, a proto se zřejmě nemusí líbit každému. Pokud jste však zvědaví jak si Pavel Renčín poradil s nelehkým úkolem skloubit současnou a středověkou Prahu, pak po této knize rozhodně sáhněte -z pokladničky vám zmizí cca 250 korun. Na finální verdikt je však ještě brzo – počkejme si na další dva díly.

Matob

Hovory s Mofikem

A máme tu další z rozhovorů s výraznou osobností DA. Novopečená žlutá kostička, pilný knihovník a především bezva člověk, který si jistě zaslouží Vaši i naši pozornost. Prosím, jen čtěte!

„Zdravím, Mofiku. Hned ze začátku by ses nám mohl představit, ať víme, s kým máme tu čest.“

„Ave, Chrissi ^^

Jmenuji se Marek, je mi 18, mám v plánu letos odmaturovat na gymplu a dostat se na vysokou, pokud možno dále od mého bydliště. Bydlím v takové malé vesničce jménem Chotěbuz blízko Českého Těšína. Ano to je tam, odkud odjíždí vlaky co čtvrt hodinu. :) No a studovat bych chtěl do Brna nebo Prahy. Taky proto, abych trochu blíže poznal komunitu DA. Těším se, až poznám ty vaše ksichty. :)”

„U malé části lidí jsi znám svou jemnou duší. Která z žen je Ti momentálně nejbližší? Je vůbec taková?“

„Mám přítelkyni, jmenuje se Aga, studuje v Katowicích a má jemná duše tiše trpí. :) Ale slyšel jsem, Chrissi, že ta Tvá je ještě jemnější (záměrně se neptám, který je Ti nejbližší, nejsem tady od toho, abych kladl otázky. :)”

„Jak dlouho spolu jste? A překvapila Tě něčím - ať už mile, či naopak? Pověz nám, prosím, čímpak.“

„Jsme spolu už skoro rok. Nejsem člověk, který by se dal něčím lehce překvapit. Je jen málo věcí, které mě v životě překvapily. Mezi ně ale patří třeba můj vlastní neúspěch, jsem docela sebevědomý :)”

„Zaslechli jsme, že tu máš i nějaké své příbuzné. Představ nám je, prosím.“

„Ano, hraje tady můj bratr Tofik, pod nickem Fiktos (heh, zaregistroval jsem se první, tak nechtěl mít podobnou přezdívku jako já). Tuším, že právě nyní připravuje po dlouhé době quest. Oba máme názor, že je tady příliš málo lidí, kteří opravdu umí hrát za alchymisty, a tak tuším, kterým směrem se jeho příběh bude ubírat.”

„Máš mezi uživateli i nějaké skutečné přátele, které znáš osobně? Které?“

„Bohužel tím, že jsem stranou od veškerého dění, jsem se ještě skoro s nikým nesetkal. Jen jednou jsem se viděl se Zarabeth, a to bylo jen na chvíli. Ale pokud se letos bude konat sraz a já budu mít volno, tak mám v plánu přijet.”

„Není to tak dávno, co ses stal knihovníkem. Co Tě k tomuto postu dovedlo? Byly to ambice dosáhnout něčeho většího, nebo si chtěl jen pomoci DA v nouzi?“

„Viděl jsem, jací prznitelé češtiny se hlásí na post nového knihovníka :D Ne, vážně, chtěl jsem pomoci. Perialan potřeboval oživit team na přeorganizování Knihovny, nakonec se toho celého projektu a šéfování ujala Kanyapi, což mi vyhovuje. Musím říct, že knihovnický team teď pracuje jako hodinky, a to možná právě díky Kany. DA už mi toho hodně dalo a pořád dává, tak proč nedat něco na oplátku. Brzy se dočkáte nové podoby Knihovny s jedním malým překvapením, snad se vám všem bude líbit. To jen taková návnada. :)”

„Měsíce, před kterými jsi dostal žlutou kostku, by se daly spočítat na prstech jedné ruky. I tak by se dalo říct, že je to dlouho. Můžeš nám popsat své první pocity, když jsi ji získal?“

„Zadostiučinění. Myslím, že kvalitou PJování na to mám. Ale dost samochvály, teď alespoň můžu pomáhat jiným pánům jeskyně, když mě o to požádají. Celkem se mi to daří stíhat i s funkcí knihovníka, i když v poslední době moc času nemám. Počítám, že se to zlepší kolem června, kdy chci taky založit svůj druhý quest.”

„Když už se tak pěkně dostáváme k Tvým questům. Pověz nám něco o tom stávajícím i o tom, již zmiňovaném, nadcházejícím. :) Máš jedinečnou možnost hráče již teď navnadit.“

„A také se o to pokusím. Ve svém stávajícím questu spojuji světy fantasy a Řecká za Trójské války. Kdo ví, možná se jeden z magických okvětních lístků černé lilie dostal ještě do světa jiného. Můj druhý quest, který plánuju rozjet někdy v červnu, se bude odehrávat v tom samém prostředí. Společně s Lístky to budou vlastně dva questy v jednom. Pokud to bude situace vyžadovat, budou moci hráči přestoupit z jednoho do druhého. Stejný příběh viděný ze dvou stran. Nyní již běžící quest, Lístky černé lilie, se zaměřuje na ten "dobrý pohled na svět" (nebo si to hráči alespoň myslí), zatímco v tom druhém dám více prostoru horším přesvědčením (ale nejen) a také alchymistickému řemeslu, jehož zastánci se na DA moc využít nemohou. Případně takové zastánce vychovat.”

„Co si máme představit pod spojením 'vychovat zastánce'?“

„Podívej se na tabulku všech hrdinů. Na první stránce jen Devlin a na druhé jen Elfiperi a Fiktos. Toto řemeslo není příliš populární a mnoho hráčů jej také neumí hrát. A přitom je to velice krásné povolání s mnoha možnostmi (když se ty možnosti dají PJem). Je to dáno také tím, že mnoho pánů jeskyně neumí alchymisty řídit. Neříkám, že můj nový quest jich bude plný, jen jim dám více prostoru. Všichni se mají na co těšit, nejen alchymisté.”

Přemýšlím, jestli prozradím název questu, ale když už jsem toho prozradil tolik, tak alespoň tohle si nechám pro sebe. Tak co, navnadil jsem tě? :)"

„Mě ano, uvidíme, co na to ostatní. Sahají Tvé ambice tak vysoko, aby dosáhly i na červenou kostičku (RD)?”

„Jsem se žlutou spokojen, ale pokud někdo usoudí, že má kvalita si zaslouží vyšší označení, nebudu se bránit. To znamená ano, mé ambice jsou zbarveny do červena.”

„Pověz nám něco o Tvých postavách. Která z nich je podle Tebe nejlepší?”

„Zatím jsem měl možnost se pořádně vyžít jen s Tiorrem, vzhledem k malému množství volného času na hraní. Tior je... elf každým coulem až na to, že tak trochu nemá rád překrucování přírody magií, včetně různých kříženců. Od začátku byl stvořen pro Ferrův 031., kde vyrostl ve velkou postavu. A to také změnou, kterou nedávno prošel. Teď se chystá zachránit svět. To by bylo o Tiorovi, promiň, moc ti toho o něm nemůžu říct. Stejně tak o ostatních postavách, s nimiž jsem toho moc nenahrál. Ale těším se, až si jednou zase zahrāju s Learningem. Takový... alchymista holkař. Ve zkratce.”

„Podle čeho postavy tvoříš? Jsou to jen Tvé nápady nebo se necháváš někde inspirovat? ,,

„Charaktery postav jsou moje. Nejsou nic výjimečného, všechny byly vytvořeny hodně, hodně dávno, když jsem tady ještě nováček a měl jsem na hraní více času. Mými neaktivnějšími postavami jsou momentálně NPCčka v 001. Tam se opravdu vyžívám. :)"

„Jakou úlohu má v 001. Vypravěč? Promiň mi to, ale připadá mi jako člověk, který tahá hráče všude za ručičku. :)"

„Tuhle otázku bych vynechal kvůli příběhu.”
Redakční šotek: A neřekne a neřekne! Tsech.

„Ve většině případů se v questech ukazuje jakási 'hlavní postava', kolem které PJ nechává točit celý příběh. Máš i Ty takovou postavu v 001.? Jestli ano, řekni nám proč.”

„Ano, to je dobrá strategie, protože se potom hráč cítí důležité a má větší chuť hrát. Já jsem to ještě vylepšil tím, že tyto postavy rotují. Každou část příběhu bude "hlavní" postavou někdo jiný, a to závisle na tom, jak se bude příběh vyvíjet.”

„Máš mezi hráči (ted' nemluvíme o Tvém questu) nějakého, kterého považuješ za dobrého a jehož styl hraní se Ti líbí? Kdo a proč?”

„Skvěle se mi hraje s Teranell, nikdy totiž nevíte, co od jejích postav můžete čekat. Ale jak už jsem řekl, moc toho nenahrāju. Nicméně jednou bych si rád zahrál v nějakém questu s Pazinkou. Má styl.”

„Jako žlutá kostka máš právo hlasovat při povyšování PJů. Komu bys dal svůj hlas? Nehleď na stávající stav kostek.”

„Je to dost složité, musel bych si projet celé questy, ale nad kým bych nejreálněji přemýšlel už teď, to je Devlin.”

„Jaké knížky rád čteš?”

„Ty, které se dobře čtou i ty, které hůře. Záleží na tom, na co mám náladu. Když mám náladu na něco, co mi rychle sletí, klidně sáhnu i po horších fantasy literaturách. Nepohrdnu ale ani Dickensem, nějakou lehkou českou poezií typu Nezval. Když mám chuť si trochu zapřemýšlet, tak čtu knihy o lidské osobnosti, o psychoanalýze, řeči těla... zajímají mě lidé.”

„Kterou fantasy knížku jsi četl naposledy a stojí za to, aby jí četli i naši čtenáři?”

„Tak naposledy to byl Eldest od Paoliniho. Jeho knihy nejsou dokonalé, jak si můžete přečíst ze všech recenzí a jak sami záhy zjistíte, ale jako odpočinková četba, proč ne.”

„A co hudba? Kterou máš nejraději?”

„Tady je to hodně rozsáhlé. Nejdříve řeknu, že mi moc neříká metal, ale některé opravdu povedené písničky taky dovedu ocenit. Mezi mé nejoblíbenější interprety patří Loreena McKennit, Aine Minogue, Mike Oldfield, Hans Zimmer. Dále mám rád blues, především Dianu Krall a Budy Guye. Potom je tady pole popu, ze kterého mi nejčastěji hraje Colbie Caillat a DIDO. Jednou za čas přijde chuť i na rockové balady. :)"

„Dozvěděli jsme se, že tančíš. Je to pravda? Je to závodně, a jaký druh tance?”

„Ano, je to tak. Na pokročilých tanečních si mou partnerku a mě spolu s jinými páry vyhlédla naše tehdejší tancmistrová. Říkala, že jsme nejlepší taneční kurz, jaký kdy vedla, a jestli chceme, tak nás připraví na mistrovství republiky hobby párů. Už tehdy jsme měli tanec moc rádi, a tak jsme souhlasili. Všichni jsme se relativně dobře umístili a nechtělo se nám s tancem skončit. Tak jsme si založili vlastní taneční klub. Nejdříve jsme se jen připravovali na různé hobby soutěže ve standartních a latinskoamerických tancích, ale pak jsme změnili styl a začali jsme s tzv. showdance (tance ve skupinách, kde je cílem vytvořit co největší show). Teď jedeme svou první plesovou sezonu a musím říct, že máme úspěch.”

„Jaké tedy bylo vaše nejlepší umístění?”

„Desáté místo v republice na minulém mistrovství hobby (neregistrovaných) párů.”

„To je pěkné. Kdy je nejbližší soutěž, kam by se mohli čtenáři přijít podívat?”

„V Havířově. Což je docela daleko, ale myslím, že ani na letošním mistrovství v Praze bych neměl chybět. To bude 19.4. tohoto roku”

„Čeho všeho bys chtěl na DA ještě dosáhnout?“

„Typická otázka, ale asi se osvědčuje, když ji pokládáš každému. :) Jak už jsem řekl (možná ne narovinu), je to červená kostka. Dále bych si přál, aby i mé další questy byly tak úspěšné, jako je ten stávající. Chtěl bych dále fungovat v Knihovně jako knihovník a také občas přidat nějaké to dílko. No a hlavně se alespoň s některými z vás spřátelit.“

„Kteří lidé Ti na DA svým chováním a nejen jím imponují?“

„Imponují chováním... vzhledem k tomu, že v internetové společnosti se dá lehce blafovat svůj vlastní charakter, nevím. Ale vím, že chceš jména, tak jich pár zkusím: Kany, Morgie, Hrun, Ferro a Don. :)“

„Co bys Ty osobně na DA zlepšil?“

„Knihovnu. A na tom pracujeme.“

„Máš mě rád? :D“

„Mám. Zeptáš se mě teď, jaké mám rád spodní prádlo? :D“

„Zeptám. :) A nejen to, jaké máš rád i na své přítelkyni?“

„Boxerky. Velikost L, kdyby mi čtenáři chtěli koupit na narozeniny :D A na své přítelkyni... je mi jedno jaký typ, ale mám rád bavlnu. :)“

„Tak toto je ode mě vše. Přeji mnoho úspěchů do budoucna a děkuji za pěkný rozhovor.“

„Já taky děkuju.“

Chriss & Mafik

Pohádky krollí babizny

Sed'te tiše krollátka
vypráví se pohádka...

Červená Krollkulka

Krollkulka si v lese žila
maso jedla, pivo pila
na vysokém kopečku
v dále měla babičku

Babiččiny dny se krátí
k předkům se už brzy vrátí
Krollkulka jí pivo nesla
by jí víčka nepoklesla

Krollkulka si lesem kráčí
vůbec se však neotáčí
za ní vlk se plíží tiše
sleduje ji od své skrýše

Hlad ho stihne veliký
již nedělá cavyky
Rychle skáče, zuby cení
Krollkulka necht' brzy není

Že krolli bývají ozbrojeni
v moudrosti vlčí není
kyjem dostal po hlavinky
skutálel se do roklinky

Když dopad na zem tvrdou dolů
sliboval smrt všem těm krollům
zkratkou svojí běží ke kopečku
zdlábnout krollí babičku

Babka bude chutnat suše
jásá nyní vlčí duše
Krollkurka pak gáblíkem...
toť vymyšleno vlčíkem

K chaloupce se přihnal záhy
jaký však byl úděs náhlý
krollice dvě jdou mu vstříce
shledává vlk zakňučíce

Co teď dodat drahé děti?
Vlk skončil v hmoty změti.
Z toho plyne poučení
že druh krollů k jídlu není.

UgMugBaSuk